

Брутальний лікар
Ніка Нікалео

Сергій Драмарецький – успішний лікар-гінеколог і улюбленець жінок. Він романтичний і прагматичний водночас, любить джаз, грає на гітарі, поєднуючи все це із фанатичною закоханістю у свою роботу. На Сергія полює яскрава Світлана – колега, яка була його коханкою і досі пробачала йому все. Але не Вікторію Добровольську. Ця квітникарка в страшній аварії втратила їхню ще не народжену дитину і пам'ять про стосунки з чоловіком. Сергій починає боротьбу за свою кохану знову, зовсім не підозрюючи, що на обрії з'являється вельми загрозливий суб'єкт – підприємливий і авторитетний олігарх Іван. Вікторія ж мріє зустріти «свою» людину...

Ніка Нікалео

Брутальний лікар

© Хідченко В. О., 2020

© Depositphotos.com / Victory, обкладинка, 2020

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2020

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», художнє оформлення, 2020

* * *

Із вдячністю за все та з любов'ю моему дорогому татові Олександрові
Хідченку присвячується

Мудрість знає, що я ніщо.

Любов знає, що я все.

А поміж ними тече мое життя.

Нісаргадатта Махарадж

Штормове попередження. Хурделиця

Буревій зі снігопадом постійно змінював напрям вітру. Жбурляв сніг, наче шерсть кудлатого пса, з такою неймовірною силою, що Сергій фізично відчував, як авто ледь тримається дороги. Він їхав максимально швидко в таких надскладних умовах, із силою повертав кермо на автобані, намагаючись триматися на однаковій відстані від відбійника та займаючи середню смугу. Так швидко, як він, не їхала жодна автівка, яких, із зрозумілих причин, не так уже й багато траплялося дорогою. Кілька автобусів, джипів та великих машин преміум-класу. Усі фури стояли на спеціально прилаштованих для них узбіччях. Водії, очевидно, сиділи там-таки, поруч у кнайпах, і цмудили пиво або глінтвейн, втішаючись можливістю перепочити між постійними роз'їздами.

Ураган налетів несподівано. Уже начебто й весна прийшла: кінець березня. Але утворився якийсь вир у вищих шарах атмосфери, як повідомили метеослужби різних європейських країн, і схід Німеччини та захід Польщі за кілька годин укрит півтораметровий шар снігу, температура різко впала нижче 30 градусів за Цельсієм. Природа останнім часом дивувала своєю непередбачуваністю та вибуховим характером: за статистикою, кількість надзвичайних погодних катаклізмів щороку зростала на сім відсотків. Сніги в Сахарі, зникнення повноводної річки в Перу, танення архаїчних льодовиків в Арктиці та Антарктиці, безпрецедентні кількомісячні пожежі в Австралії... Усе йшло шкереберть, і екосистема Землі виразно демонструвала своє обурення.

Зачинилися всі садочки й школи, в аварійний режим роботи перевели електро- й атомні станції. Радили не виходити на вулицю, особливо дітям та літнім людям, і скасувати дальні поїздки легковиками. Однак прогноз дали надто пізно, і велика кількість люду не просто потрапила в сніговий полон, а повсякчас передавала повідомлення про зіткнення та аварії на автошляхах. І саме з приватних повідомлень і блогів Сергій найперше дізнався про величезну автокатастрофу на автобані Дрезден - Краків, яким мала повертатися зі своїх флористичних курсів Вікторія. Її телефон мовчав уже кілька годин, і Сергій, недовго думаючи, скасував усі операції наступних двох днів та шугонув на своєму «клєнд ровері» назустріч коханій.

Чоловіка тривожила мовчанка її телефона, раз у раз беземоційний голос повторював: «Абонент не в мережі». Останнє повідомлення від Віки було ще вісім годин тому: «Тут якийсь справжній буран. Автомобілі стоять. Невідомо, чи довго це триватиме». Після того Сергій ні про що не міг думати. Пацієнтку слухав відсторонено. Спочатку хотів просто зачинитись у своєму кабінеті та зайнятися паперовою роботою, але зауважив, що протягом двох годин гуглив новини з-за кордону. Нерви не витримували, до кабінету повсякчас хтось поривався зайти, він сердився, відгавкувався, лякаючи хворих. Зрештою, ті, хто звик до таких його випадів, просто йшли, не розраховуючи на спілкування з лікарем сьогодні.

– Ганно Павлівно! – Сергій рывкнув у прочинені двері. – Зайдіть терміново!

Старша медсестра стурбованим поглядом окинула головного й кулею вилетіла з процедурної, почувши такий настрій шефа. Щільно зачинила за собою двері в кабінет.

– Що сталося?!

– Нічого такого, – на ходу зачиняючи сейф і одночасно вдягаючи пуховик, заспокоїв її завідувач. – Мушу йти вже, але мене два-три дні не буде. Контролюйте тут усе. Планові операції я переніс на наступний тиждень. Ургентні, як і завжди, проведе Світлана Петрівна. Я її зараз попереджу, що іду.

– Зрозуміла, але як же бути з Локацькою? Я її не зможу стільки часу тримати на знеболювальних!

– Ганно Павлівно! Ви мене чули?!

Медсестра завмерла в передчутті «наїзду». У таких випадках з ним краще тримати безпечну дистанцію.

– Так! Трамадол?! – видихнувши, обережно перепитала.

– З усіма питаннями до Світлани Петрівни!

Гучно гримнули двері за його червоно-чорною курткою, і почулося поспішне збігання сходами вниз до авто.

Вітер завивав так само гучно, як у кінотеатрі з акустичною системою Dolby Surround. Сергій ніколи раніше не чув і не бачив такого сніговію. Вгорі було темно й одночасно біло-біло. У якійсь опуклій частині видноколу не виділялося нічого, окрім заметених машин. Видавалося, наче дивишся через округле шкельце з діоптріями. Дорога рівною пуховою ковдрою миттєво встелялася за кожним проїжджаючим автомобілем. І що ближче він був до колишнього німецького кордону, то більше автівок косо стояли на узбіччі, ніби розкидані якимось велетнем. Легковики, якими зазвичай користуються європейці, не призначені для таких суворих умов, тому першими здавалися в боротьбі зі стихією. Лише поодинокі позашляховики досі продовжували майже навпомацки рухатися вперед на мінімальній швидкості. Буран посилювався. Та Сергія хвилювало тільки те, що на зустрічній смузі автобану він зауважив спершу кілька сплюснутих до купи машин, а тоді за ними кілька рядів автівок, які врізалися в попередні, ніби падаюче доміно. Його серце завмерло й закалатало. Він наче відчував дежавю..

Далі їхати не зміг: усі смуги попереду були переповнені автомобілями. На щастя, праворуч розгледів з'їзд на стоянку, куди звертали деякі машини. Різко повернув і, стримавши сигналом інші автівки, просунувся поміж ними для паркування. Залишив там свого залізного коня і, натягнувши капюшон на голову, кинувся вздовж відбійника, розглядаючи кілометрову аварію на зустрічних смугах. Серцем відчував, що Вікторія застрягла десь попереду,

там мав бути їхній автобус. О, ліпше б вона взяла квитки на літак! Принаймні рейс відклали б, і зараз він би не почувався ні живим ні мертвим, як відображення в дзеркалі.

Він думав, що бігтиме, проте ледь ішов. Сніговій плював в обличчя, заліплюючи очі, пекуче різав, ніби скальпелем, шкіру і примерзав до повік. Сергій одягнув капуцу[1 – Капюшон (пол.). – Тут і далі прим. авт.] куртки, щільніше обмотав ший шарфом аж до самісіньких очей. Дихати було важко, але хоч щось стримувало завірюху перед очима й носом. Він рішуче долав замети й перебирався через авто. Нелегко було це робити в зимовому одязі та важких черевиках.

Одразу пригадалися тріскучі морози й буревії дитинства. Коли мама замотувала в незручний совецький одяг, типу унісекс: важезну шубу з цигейки противного кольору коров'ячих плячків[2 – Плячки – коржі (пол.); тут у переносному значенні – коров'ячі екскременти.] та цупкі й нееластичні валянки. А зверху вся та мода в снігопад обмотувалася шерстяною хусткою з френзлями[3 – Бахрома, торочки (діал.).]. Почувався голубцем на саночках. Швидко втомлювався від надмірної ваги та неймовірних зусиль хоч якось рухатися. Повертався додому мокрий, мов після душу. А якщо забувся і закатався на санчатах з сільськими дітлахами, яким не звикати до вибриків природи (навіпаки – це все було в радість), то, відпочиваючи від втоми на морозі, підхоплював бронхіт чи яку іншу «заразу». Але це поки був малюком, а як пішов до школи, то вже весь той ненависний скафандр розстібав, скидав поблизу портфелика й катався на санчатах в одному светрі. Увесь запашилий, вільний і до дідька щасливий. Та й не хворів відтоді жодного разу, лише щокиміг відморозити чи пальці коцюрбли від мокрого снігу.

Сергій зауважив боковим зором, випірнувши зі своїх спогадів, що на зустрічній творилося казна-що. Могли бути потерпілі. Швидка сюди точно добереться нескоро. Гелікоптери не літали, а дорожнє полотно вщент було забите автомобілями й фурами. Автобусів поки не видно. Він перескочив другу половину роздільної смуги і йшов уздовж щільної шеренги машин, що нагадувала багаточаровий бургер на боці. Хтось вліпився в переднє авто скоса, намагаючись уникнути зіткнення, а хтось з усієї швидкості вдарився, аж капот підскочив. Тріснуте скло, побиті фари, покручений метал, але поки що було без жертв. Одна з фур з'їхала в придорожній кювет, перевернувши вантаж. Та всі були живі-здорові. Люди повиходили з машин, марно намагаючись зловити стільниковий сигнал: мобільний зв'язок не працював. Картина нагадувала кадри з якогось американського блокбастеру про черговий армагедон і замерзання планети.

Раптом почув, як хтось волав «Hilfe!» німецькою. Це означало, що комусь таки потрібна допомога лікаря. Одразу ж почав пробиратися крізь бургер з машин до крайньої лінії автобану, де на боці лежав маленький «опельок». І з нього стирчали чийсь руки з ледь опущеного вікна. Стисненим грудним голосом ця людина продовжувала кричати, сподіваючись, що її почують. І не один Сергій намагався якнайскоріше дійти до волаючого – уже за кілька хвилин довкола авто зібралося кілька людей, які з силою витягли мужчину з його пастки. Допоки Сергій до нього добрався, виявилось, що той застряг між сидінням і вистріленою автоподушкою безпеки. Усі розступилися на його прохання і пояснення, що він лікар. Постраждалий не мав пошкоджень, був пристебнутий ременем безпеки під час інциденту й відбувся легким шоком та

забоєм грудної клітки. Люди повернулися до своїх машин, попередньо допомігши перевернути «опеля» на його рідні чотири колеса.

Сергій довго йшов дорогою назустріч сніговію і внутрішньо злився сам на себе – і на Вікторію також. Не послухала його й таки поїхала на ті кляті курси. Була впертою й затятою, якщо втовмачила собі щось у голову. Її не зупиняло нічого, навіть загроза зриву вагітності під час найбільш критичних днів. Він описував їй усі можливі небезпеки, а вона лише відмахувалася, мотивуючи це «лихом з великого розуму». Справді, усі аналізи були в нормі, і фіброміома хоча й збільшувалася в розмірах – що було логічним під час вагітності, – та не критично. Тож Вікторія спакувала валізу з мінімальною кількістю речей і поїхала з Мар'яною спочатку до Варшави, а вже відтам – автобусом до Ейндговена. Супротив Сергія і відмова відвезти її до Польщі, якщо та не летить літаком, жінку не спинили. Назад вирішила повертатися також автобусом, аби дорогою відвідати сина в Кракові. Чому тоді вже не взяти квитки на зворотний рейс літаком, йому було невтямки. Адже й так робила все всупереч, а вони могли до Назара поїхати пізніше зі Львова з мінімальною загрозою її вагітності. Загадка – ота жіноча логіка.

Зненацька вдалині, посеред скупчення автівок і важких треків, перед колишнім німецьким кордоном у ще польському Згожельці Сергій зауважив мерехтіння сирен чи то швидкої, чи поліції – через липучий лапатий сніг розібрати щось ближче, ніж на відстані п'яти-десяти метрів, ставало все складніше. І чоловік активніше почав пробиратися вперед.

– Хтось потребує медичної допомоги? – німецькою і польською прокричав Сергій до далекобійників, підійшовши впритул до кількох важковиків, що лежали на боці.

– Та тут уже всіх забрали швидкі, прошу пана, – відповів польською фацет[4 – Хлопець, тип (пол.).] років тридцяти у лижварській куртці з капучою. – Он там автобус перевернувся.

Сергій внутрішньо стрепенувся. Серце закалатало.

– Автобус? Який?

– А хіба я знаю? Не видно, усе замело снігом. Кілька годин там лежить. А людей повезли в Гьорліц.

– Чому аж через тунель?

– Так а де ж тут проїдеш?! До нас усе снігом перекрило – не добратися. То й добре для пацієнтів! У німців знають, як ліпше лікувати. А ти когось шукаєш, не?!

– Шукаю! У мене в тому автобусі могла їхати дружина, – відповів швидко й додав: – Вагітна.

– Ого! Не заздрю тобі, старий, – співчутливо відгукнувся. – А ходімо до мене в самохуд[5 – Автівка (пол.).]. Я тебе підкину й сам у Гьорліці переночую. Для швидких розчистили дорогу з німецького боку.

- Дякую тобі, друже! - Сергій був сам не свій.

За півтори години він уже був у реєстратурі місцевої невеличкої лікарні, ушент забитої пацієнтами. Напевно, вона ще зроду-віку не бачила такого скупчення народу. Люд був усюди: у коридорах, палатах, на сходах, у ліфтах; лежали на ліжках, стояли, сиділи, хто як міг. Хтось стогнав, хтось плакав, хтось волав про допомогу... Сергій інстинктивно кинувся, але його випередили медики госпіталю. Він опанував себе й підійшов до реєстраційної стійки, де заклопотана медсестра щось набирала на клавіатурі компа.

- Доброго вечора! - звернувся німецькою.

- Доброго вечора, пане! - відповіла вона, не підводячи голови, але зобразила на обличчі усмішку. - Я вас слухаю.

- Скажіть, прошу, чи є серед ваших пацієнтів Вікторія Добровольська?

- Зараз, хвильку. Уточніть, прошу, коли її могли привезти?

- Я не знаю насправді. Сьогодні, мабуть. Їхала рейсовим автобусом з Голландії до Польщі, у Краків, - висловив свої здогади спантеличений Сергій. - Її телефон не відповідає вже кілька годин.

- Вибачте, але серед сьогоднішніх потерпілих такого прізвища та імені немає, - скоромовкою відповіла дівчина. - Мені дуже шкода.

- Послухайте, я одразу не зорієнтувався. Це ж ніч! Отже, вона могла бути госпіталізована вчора ввечері.

- Вибачте! - Дівчина поглянула на нього винувато. - Я мала б здогадатися.

І за мить:

- Є така. Вона ваша родичка?

- Дружина!

- Тоді інформація лише для вас: госпіталізована з матковою кровотечею і струсом мозку.

- Далі! Де вона? - занервував Сергій.

- Пані Добровольська, - дівчина кинула дивний погляд, - зараз в операційній. Кілька...

- Де операційна?! - перебив він її. - Де?!

- Спокійно, сядьте, прошу, і почекайте.

- Я - хірург! Ви розумієте?! Там моя вагітна дружина в операційній!!!

- Заспокойтеся, будь ласка, - беземоційно та вельми переконливо попросила дівчина. - У нас дуже кваліфіковані спеціалісти. Прощу знайти собі місце й почекати. Усе буде добре!

– Я не можу чекати! – голосно, майже криком кинув Сергій і побіг за першим же санітаром із крапельницею.

По той бік свідомості

Віка летіла довгим світлим коридором чи то якоюсь трубою, де все було, як у звичайному передмісті: садиби, городи, люди, які на них поралися, великі ставки й невеличкі річечки, поля – засіяні й неорані, ліси та схили. І легко так їй було, радісно. Здавалося, що вона чує й відчуває тут кожную травинку, рослину, жучка й метелика; розуміє кожную живу істоту й бачить її думки. Дивним і надзвичайно приемним було відчуття води, наче то вона сама і є, наділена свідомістю і неймовірним багажем знань, які раніше були незбагненними. Уся ця природна краса скручена у велетенську трубу із сонцем наприкінці тунелю, до якого вона ніяк не могла долетіти. Тому без особливих зусиль розглядала все довкола й зосереджувалася на предметах. Наприклад, вона в одну мить побачила поламаний дитячий годинник в одній із хатинок на узліссі і якимось одразу зрозуміла, у чому причина поломки.

Людей вона не зустрічала, але відчувала різні сутності – доброзичливі й раді їй. Бачила багато різних опуклих куль, що світилися. Вони були всюди. Катувалися зі схилів, підстрибуючи поодинокі чи вкупі з іншими, такими ж фантастично кольоровими, але найдовше – з прозоро-білими живими сферами. Декотрі з них, підстрибнувши, здійснались у повітря і кудись плвли. Більшість – на яскраво-жовте світло наприкінці тунелю. Туди ж прямували й білосніжні хмаринки, легкі й також живі.

Узагалі все тут було живим, справжнім, у всьому пульсувало життя. Спочатку це трохи налякало Віку, але вона не відчувала загрози, бо сама могла, залишаючись собою, бути, ким хотіла. Їй стало затишно й спокійно. Усі довкола були пов'язані якимось одним ментальним полем: обмінювались інформацією, ставали один одним.

Однак найбільше їй подобалося відчуття води! Воно було надзвичайно приемним і наповненим, якимось примарно-легким і глибоко хвилюючим. Вода мала стільки інформації і змісту, що годі було це все досягнути й збагнути, але Вікторія хотіла та дивним чином могла роздивитися все довкола й усе те зрозуміти.

– Я сплю? – виникло внутрішнє запитання.

– Ні, це не сон, – отримала відповідь, що наче також з'явилась у ній, – це інша реальність. Інший вимір.

– Як таке може бути? Це те, про що здогадувався... Ой, забула, хто? Знала й забула. – Запитання сипалися з неї, як новорічні забавки з мішечка.

- Хто, - почула у відповідь повтор. - А, так. Напевно, що так і є. Тут усе не так, як усі звикли раніше.

- Але мені це дуже подобається! Усе так широко й тепло.

- Так і має бути. Тут не може бути інакше.

- Я хотіла б залишитися тут назавжди.

Світло, що наближалося до неї (чи вона до нього - це їй було незрозумілим), раптом залило собою все, і стало так затишно й добре, що вона враз згадала це почуття всеосяжної, безумовної любові й радості, гармонії і щастя. Вона купалася в цьому й хотіла зовсім розчинитися, щоб і самій стати цією суттю. Та враз досягнула слова:

- Ти не можеш зараз тут залишитися. У тебе ще багато незакритих питань.

- Але яких? - Вікторія геть нічого не пам'ятала: ніяких питань.

- Ти повернешся і все зрозумієш. Усе одно сюди прийдеш. Усі дороги ведуть сюди, - сказав хтось, і голос його був могутнім та спокійним, переконливим, хоча вона його не чула, а лиш знала про це.

- Я зрозуміла. А коли я повернуся, мені буде тяжко там, де я була?

- Повертайся, це необхідно, - вклалось у її свідомість - і все зникло.

І раптом вона опинилася там, де була давно-давно, кілька років тому. Вачила себе збоку. Тоді, коли Вікторія не дивилася новин, не слухала радіо й не гортала інтернету. Для неї це була гора сміття з непотрібної інформації, яка забивала голову й основне - крапа дорогоцінний час. Раніше жінка могла годинами сидіти у фейсбуці, шукаючи невідомо чого й невідомо навіщо. Несамовито барвиста й усміхнена стрічка новин малознайомих людей дратувала її, та ледь не магнітом приковувала увагу. То було схоже на якусь наркотичну залежність, без якої не минав жоден день. Знала, хто й де відпочиває, з ким тусується і з ким розійшовся. Стан стосунків «усе заплутано» збивав з пантелику, бо й у самої тоді наче також був такий стан, але вона точно знала, як із нього вийде. І ця катавасія в голові ще тривала б нескінченно довго, якби одного дня жінка голосно не гримнула кришкою ноутбука, після того як повилаляла всі свої акаунти в соцмережах. «Доста! - сказала сама собі зі справжньою злістю. - Час зайнятися власною справою і собою, а не спостерігати ярмарок удаваного щастя та марнославства».

І життя потихеньку почало налагоджуватися. Але повсякчас так і кортіло знову заглянути в той паралельний світ яскравих барв чужого балу. Та Вікторія навчилася не думати про можливість відновлення своїх сторінок, постійно осмикуючи себе від тих згадок. Основним тоді було - відновити себе для світу, для нормального життя, спрямувавши його в потрібному, правильному руслі. Вона достеменно не знала й вагалася. Хапалася за всі пропозиції та можливості. Приходила додому втомлена й заповнена думками за

день настільки, що геть не згадувала про ще якісь там інтернети. Відчула розпач і біль зрадженої жінки, хоча думала, що вже давно про це забула.

Потім раптово зрозуміла, що перестрибнула кілька років і побачила себе радісною і щасливою на квіткових полях за Жовквою. Поруч стояла сестра Улянка, також усміхнена й задоволена врожаєм глідіолусів, що, як кольорові шаблі, стирчали із землі. Жінки переглядали записи в блокноті, порівнювали різні сорти квітів, щільність розсади та особливий аромат ледь розпущених пуп'янків. Поміж грядками йде Назар – красивий, високий, майже дорослий син. Дуже схожий на колишнього чоловіка. Вікторія відчуває неймовірно приємне тепло перебування поруч із сестрою, родинну підтримку й затишок, захоплення спільною справою, якою вони горять обое.

І знову стрибок у часі. Вікторія на вечірці чи то чиїхось уродинах. Старий будинок та вишуканий інтер'єр. Жінка не сама, тут багато людей, схоже, лікарів, яких вона знає, і ті кличуть її на ім'я. Усі танцюють, розважаються. Багато напоїв і наїдків на столі. Вона чує телефонний дзвінок і виходить із гамірної кімнати. Вмикається відеозв'язок з незнайомого номера, але на екрані лише якісь руки-ноги, хтось щось шепоче... Вікторія відчуває хвилювання, жахливе серцебиття, усе враз темніє перед нею, і вона, як крізь сон, чує десь поруч пікання пульсоксиметра. Неймовірно настирне й різке біле світло тисне на очі звідусіль.

Повернення

Сергій стояв перед велетенським склом між відділенням інтенсивної терапії та лікарняним коридором. За час перебування в клініці Гьорліца – а минуло лише якихось пів доби – він перезнайомився з усім медперсоналом і налагодив контакти із завідувачем відділення гінекології. Як колега з колегою, вони обговорили Вікторіїну історію і наслідки. Старший хірург із усією толерантністю та переконливістю пояснював безвихідь ситуації, у яку потрапила жінка. І Сергій усе це намагався сприймати спокійно. Та серце було затисненим обценьками невимовного жалю і смутку.

Вікторія ще перебувала під дією наркозу в солодкому забутті. Чоловік дивився на неї, і його серце рвалося на клапті. Думки були болючими й складними: не зумів утримати – винен, не переконав – винен, знав, що може статися, і не на поліг – винен. Не знайшов у собі сили просто поставити ультиматум – винен. Його душили всі ці зізнання і той, другий, добре знайомий внутрішній ментор, який наче й не заважає тобі, дорослому досвідченому чоловікові, але в кризові моменти вміє загострити всі внутрішні леза й напнути всі струни. Сергій нервово стискав кулаки й ковтав слину, у його скронях помітно пульсував ритм стривоженого серця. Закумулював усі свої сили після складної дороги й пошуку Вікторії. Залишалося тільки дочекатися її лікаря з командою, що прийняла у відділення всіх постраждалих в автокатастрофі на автобані Дрезден – Краків.

Вікторія поволи розтулила повіки й одразу ж зімкнула їх. Яскраве світло болісно вразило очі. Було схоже на лікарняну палату. «О Боже! Що я тут роблю?!», «Хіба в мене щось болить?!», «Що це за лікарня? Де я, га? Що сталося?» – питання роїлися в голові, наче бджоли у вулику... Вікторія силкувалася щось пригадати, але наткнулася на сіру зяючу бетонну стіну, яка заступила всі спогади й не піддавалася її натискам. Пім-пім-пім – ритмічно співав її пульсоксиметр. Звіддала коридором до неї наближалося кілька лікарів. Один з них усміхався. Певно, її лікуючий, одразу подумала вона. Але першим підійшов інший, худий і високий, з пронизливим поглядом холодної блакиті, і щось запитав її, здалося, німецькою.

– Як ви почуваетесь? Чи все гаразд?! – переклав той, що всміхався.

Як може бути все добре, коли вона тут?! Безглуздя якесь! Але жінка відчула, що кволо всміхнулася.

– Мені нічого не болить. Але я нічого не пам'ятаю! Не розумію, що сталося.

Враз усміхнений мужчина стривожено глянув на того, хто ставив питання, і швидко заговорив їхньою мовою. Вікторія таки переконалася, що то німецька, бо сумнівалася, чи не голландська.

Лікарі в зеленавій уніформі заговорили поміж собою жвавіше, захитали головами – очевидно, радилися. Недовго, але зосереджено й дуже серйозно розглядали її карту, що виявилася запхнутою в якусь кишеню на передній стінці ліжка. Найбільше ставив запитань перекладач, той, що говорив українською, хоча з вигляду був також схожим на лікаря. Лише халат мав іншого кольору – білого. Він постійно кидав засмучені погляди на Вікторію. Раптом головний їй усміхнувся, щось сказав і попрощався. Усі вийшли, окрім перекладача. Той підійшов зовсім близько, узяв її руку у свою, поцілував у голову, чим неабияк збентежив.

– Віко, люба, а що ти пам'ятаєш? – Несподіваним зверненням на «ти» перекладач одразу її спантеличив.

– Нічого, – невпевнено відповіла вона, сподіваючись у процесі розмови зрозуміти причини такої фамільярності.

Його поважна статура привертала до себе, погляд зачіпав своєю глибиною і стривоженою таємничістю, красива й щира усмішка примушувала також усміхатися. Але зараз він був стурбований, запитання ставив швидко, одне за одним, наче намагався за щось зачепитися.

– Гаразд, тоді почнемо з найпростішого. – Він зробив паузу. – Ти мене пам'ятаєш?

Вікторія намагалася заперечливо хитнути головою, але болісно скривила обличчя. Усе ж таки струс!

– Погано. А що останнє ти пам'ятаєш, які події?

До госпіталізації вона все чітко й добре зберігала в пам'яті: як поверталася автобусом назад додому в страшну негоду і як від сильного удару він спершу з'їхав з дороги, а тоді почав перевертатися. Почулися

крики та переляканий вереск, усе падало з полиць додолу, а далі – провал. До того вона була в Нідерландах на флористичних курсах. У неї кілька гектарів квітників та дві невеличкі крамниці. Син вчиться в Польщі... А, так, вона ще дорогою назад хотіла побачитися з ним у Кракові, але водії сказали, що це неможливо, бо ідуть транзитом до України. Та все вона чудово пам'ятає! Лише чомусь не його! Хто це, у біса, такий?! Хоча єдине, що її турбувало найбільше, – чи довго вона тут пробуде й чому. І все!

– Що зі мною сталося?! – невпевнено запитала Віка.

Сергій, котрий мав звичку завжди говорити всю правду, а не так, як у нас люблять – порційно подавати інформацію пацієнтові, а то й приховувати справжній стан речей, – раптом замислився й несподівано для себе промовив:

– З тобою вже все добре. Завтра ми поїдемо додому.

– Разом? – здивовано виричила очі Вікторія. – Вибачте, але я не можу, я не поїду з вами, поки не зрозумію, хто ви.

– Логічно. Я твій... – Він хотів сказати чоловік, але ж вони не були одружені. – Чоловік, дитину якого ти вчора втратила.

– Дитину?! – Віка ошелешено вибалушила очі на Сергія. – Я була вагітною?

«Дурня якась!» – подумала про себе.

– Дивно, що ти цього не пам'ятаєш, – зовсім засмутився чоловік. – Найкраще буде зателефонувати твоєму синові й попросити його сюди приїхати. Ось, глянь, його польський номер є в моєму телефоні.

І він натиснув набір.

Вагітність?! Яка вагітність, що за фарс?! До того ж цей різкий, швидкий і настирний незнайомиць, що називав себе її чоловіком. Свого «екса» вона добре пам'ятала. А цього – ну хоч убий! Усе скидалося на якийсь невдалий жарт. Їй здавалося, що вона в якомусь тупому кіно.

– Привіт, Назік! – по-своєцьки привітався незнайомиць. – З мамою вже все добре! Ми на кордоні між Польщею та Німеччиною. Що було? Розповім! Так, пізніше. Тобі немає потреби сюди їхати. Ні, краще ми самі до тебе заїдемо дорогою додому. Бо бач... у мами, на жаль, часткова втрата пам'яті, і це дуже неприємно. Розумієш, вона не пригадує, хто я в її «судьбі», – удавано пожартував і всміхнувся у трубку Сергій. – Ні-ні, в іншому все добре. Уже добре. – Він зміряв її поглядом. – Ага, так! Даю!

Він перекинув телефон у протягнуту руку Вікторії.

– Назарчику, як твої справи, синочку? – одразу заторохкотіла вона, відчувши себе ані на йоту не затишніше від того, що мужчина не брехав: вона насправді втратила їхню дитину і свою пам'ять.

– Усе добре, мам! Як ти почуваєшся? Я такий радий, що ти жива-здорова, що ви із Сергієм поїдете додому, – почувся його вже чоловічий баритон. – Не розумію, як сталося, що ти його не пам'ятаєш, але впевнений, що то скоро

минеться. Приїжджайте в Краків! Я завтра вас чекатиму. У мене якраз немає лекцій.

– Назарчику, завтра буду в тебе, якщо мене випишуть. Там і поговоримо про все! Цілую.

Розмова скінчилася, і Вікторія віддала чоловікові трубку.

– Ну, що ж?! Я, мабуть, піду куплю тобі щось із одягу, – відповів той і, анічогісінько не роз'яснюючи, рушив з палати. – До вечора, люба!

Отак – і все?! Сухо й різко. Зрештою, жінка його все одно не пам'ятала. Але чи можливо, що вона закохалася в такого брутала?! Щось неймовірне. Не запитав навіть, який її розмір! Віка не переставала дивуватися.

– Ой, я зовсім забув! – раптом у скляних дверях з'явився незнайомий-знайомий чоловік Сергій і поклав їй на ліжко рожеве паперове пуделко[6 – Коробочка (пол.)]. – Відпочивай поки, я скоро! – і миттю зник.

Вона відкрила презент. Усередині лежало маленьке заварне тістечко – її улюблені ласощі. Воно милувало око на круглій серветочці-витинанці з написом польською «Ptysie». Очевидно, куплене ним дорогою в Польщу.

У Віки – жодних емоцій, не здригнулася й найменша павутинка в душі.

Наступного ранку її відпустили додому під відповідальність не лише громадянського чоловіка, а найперше – професіонала. Та й насправді місць у клініці всім бракувало. Накололи анестетиків, заспокоїли тих, які, на її думку, були зайвими, та Сергій наполог. Дали із собою в дорогу ліки і з усмішкою швиденько розпрощалися.

Дорога додому

Вони їхали так повільно, як тільки можна на автобані. Хурделиця вже вшухла, і лише снігові замети та гурми машин на заправках і стоянках нагадували про якийсь небачений тут катаклізм напередодні.

Сергій щось безупинно говорив, намагався жартувати й здаватися безтурботним. Вона сиділа поруч і розглядала його обличчя. Він усміхався, раз по раз зиркаючи на неї, та питав:

– Таки не впізнаєш?

– На жаль. Не питай мене щоразу, я почуваюся незручно.

– Так, розумію. Але це все мине.

Вона б і хотіла, щоб швидше скінчилась ота «тимчасова часткова амнезія», як пояснила їй психологиня, котра в клініці намагалася наштовхнути Віку на спогади, допомагаючи пригадати якісь неприємні моменти з її пережитого, що могло бути пов'язане з цим чоловіком – Сергієм. І це, імовірно, саме те, що стримувало її спогади. Але нічого такого недоброго – узагалі ніякого – не пригадувалося. Вікторія нервувала, і в неї починала боліти голова.

– Де ти поклав ті ліки від голови? – запитала, скривившись.

– Усе у твоїй косметичці. Рецепти, виписка... Є?!

– Є. – Вона вичавила з блістера одну білу овальну пігулку й запила її водою.

– Так часто не варто, хіба дуже болить, – зауважив Сергій.

– Нестерпно, – відповіла Вікторія і відвернула погляд у вікно.

– Шви не тягнуть? Оніміння сильне?

– Жартуєш? Звісно, що так! Жахливо почуваюся, наче мене прокрутили крізь сокочавку.

– Це нормально у твоєму стані, котусику. Усе мине.

Він дивився на неї новим поглядом. Сам себе якось зловив на цій думці. Влідість обличчя, глибокі очі зі своїми внутрішніми переживаннями, зосередженістю і недовірою дивилися якось крізь нього, коли вони зустрічалися поглядами під час розмови. Волосся туго затягнене у хвіст, руки складені в замок – «закрита й недоступна для всіх», наче навмисно демонструвала це своєю поведінкою. Йому до болю в грудях хотілося обійняти, палко пригорнути цю жінку. Сергій переживав неймовірну радість від того, що вона жива й здорова, що все обійшлося і він її не втратив. Але Вікторія – така спокійна, холодна, незворушна й відсторонена. Та все одно від того не чужа йому. Кидав на неї раз по раз погляди. Дивився у дзеркало, коли вона опускала сонцезахисний дашок із дзеркальцем, аби себе розгледіти. Не наносила мейкапу, не чепурилася, не чіпала волосся, лише мастила губи ледь рожевим блиском. І байдуже ковзала поглядом по ньому, коли помічала, що чоловік за нею спостерігає. Навіть не всміхалася тієї миті, хоч і не була далеко думками. Він знав, що все те здолає. Жодна жінка ніколи не залишалася байдужою до нього, до його гострого розуму й палкого серця. Але ця геть не реагувала на всі зачіпки та підступи. Просто сиділа поруч і не відповідала, ніби чужа.

Віхола поволі вшухала, і вже можна було розгледіти вогні прибиральних машин-прибульців, з якими миналися дорогою через кожні кількасот метрів. Легкий вітер крутив у просторі снігове мереживо, що нагадувало тонкі бельгійські плетива. Міста світилися здалеку красивими різнобарвними зимовими вогнями, наче цісарські замки на вершинах схилів або в розлогих долинах. Розчищені дороги давали можливість рухатися швидко, і за кілька годин вони вже сиділи з Назаром в одній із затишних, як у Львові, кав'ярень Кракова.

– Мам! З тобою все добре?! Я такий втішений, що все минулося! – Син міцно стискав її у своїх мужніх обіймах.

– Так, усе гаразд, Назарчику! – відповіла Віка, цілючи сина й зосереджено спостерігаючи за його реакцією на Сергія.

Усе було так, як і належало б бути: вони радісно привіталися, по-чоловічому. Нічого незвичного, наче й справді зналися довго й були в родинних стосунках. Отже, усе гаразд. Віка може бути спокійною. Та дискомфорт щодо Сергія все ж не зник. Як він може бути її чоловіком? Вона його зовсім не відчуває. Попри те, мужчина поводився вельми комфортно, немов його й не бентежила Вікторііна амнезія. Він жартував, був дуже дотепним і водночас серйозним, коли розмова зайшла про освіту Назара, його оцінки й стипендію, яку виділив навчальний заклад за успіхи, тож тепер оплата не потрібна. Це дуже потішило Вікине самолюбство. Син виріс і ставав незалежним, підробляв у ресторані вечорами, мав свої кишенькові гроші й навідріз відмовився від допомоги, коли Віка дістала гаманець.

– Мамо, я хочу спробувати сам. Поки що мені абсолютно вистачає стипендії й того, що заробляю.

– Гаразд. Але якщо щось – одразу кажи. Я планувала, що ми заїдемо у якийсь торговельний центр і купимо тобі нову теплу куртку, шапку-шалик...

– Мам, я маю все необхідне. Не переймайся. Їдьте додому. І відпочивай більше: ти маеш втомлений вигляд, – стурбовано зауважив Назар.

– Так і є. Дорога мене виснажує.

– Ну, дорогі мої, то будемо рушати. Ще ж і кордон перетнути треба. Сподіваюся, прикордонники звернуть увагу на наші лікарняні документи й процедуру перетину пройдемо швидко, – сказав Сергій, схвильований Вікиною блідістю, і пішов до бару розраховуватися.

Засніжене місто дуже нагадувало Львів. Ратуша, старі будинки, люди, флер славного цісарського минулого і той же аромат кави, до якого допасовувався ще один – цинамону й гвоздички, що їх так люблять використовувати у випічці поляки. Гурмани! З ними можуть змагатися лише французи, хоча... Ніщо не буде таким близьким і милим серцю, як те, що рідне, своє: ну, де ще ти здибаєш такий сирник із родзинками, маком, присмачений справжньою шоколадною поливкою, як не у Львові?! Вікторію цей спогад завжди зігрівав і створював затишок. Куди тим французам!

Дорогою Віка задрімала, і їй знову наснилася її маленька дівчинка.

І знову старий сон. Дитина раптом виникла посеред лабіринту сяючої білизни стін, вузькі проходи яких щедро заливало сонячне світло.

– Не бійся, – тихенько сказала вона. – Іди за мною!

І Вікторія знову пішла, як і минулого разу, намагаючись дотягнутися і вхопити її за руку, яку дитина тримала позаду, вказуючи йти за собою. Та не давалася вхопити. Віка покірно плелася, дівчинка зникала за одним поворотом і вигулькувала за іншим, повсякчас гублячи свою візаві, але не

покидаючи її надовго. Її руське волосся маяло й іскрилося від сонячних зайчиків, переливаючись усіма барвами жовтого й рудого, тоненькі пальчики тремтіли, наче від холоду, а хода була легкою й невагомою, ніби вона летіла над землею, не торкаючись маленькими ступнями піску. Лабіринт час од часу пропускав у себе краєчок синього моря й обрію над ним. Та дівчинка туди не звертала, а далі йшла вузькими проходами. Нарешті вони дісталися невеличкої, але просторої площі з ракушняку. І тут сон став трохи іншим, аніж попереднього разу. Нікого довкруг – лише спека, пісок і картина Тиціана із зображенням Богородиці.

Образ стояв поруч, спертий на високу дорійську колону посеред площі. Відома трирівнева композиція картини у яскравих червоно-жовтих тонах одразу привернула увагу Віки. Десь вона вже її бачила: апостоли, які благоговійно дивилися на Діву Марію, що підіймалася на хмарі в центрі картини. І сам Тиціан, зображений у лівому нижньому кутку. Віка дуже добре пам'ятала всі деталі картини. Богородиця, завжди зображувана в дуже стримуваних тонах, тут була в червоній сукні з синьою накидкою, в оточенні янголят. І їхні крильця, здається, тріпотіли, розвивалися, як і всі тканини на полотні... Дівчинка стояла просто перед Вікою, дивлячись їй у вічі, пронизуючи наскрізь своїм відкритим і глибоким, небесним поглядом.

– Ось, візьми! – Вона витягла з-за спини руку, стиснену в кулачок, і розіпнула. – Він твій. Бережи його!

– Дякую! – Вікторія взяла ключ із бордовою шнурівочкою, зав'язаною на ньому бантиком. – А що це?

– Хіба не бачиш?! Це – ключ, – відповіла дівчинка, розвернувшись у напрямку картини, поволі зменшуючись і розчиняючись у повітряній спекотній імлі. – Твій ключ! – і її крильця також затріпотіли на полотні.

І Вікторія прокинулася у приємному збентеженні. Її ліва рука була затиснена в кулачок. Розтулила – нічого.

– Як ти? Чуєшся добре? – Сергій зауважив, що вона прокинулася, і притулив суху теплу руку до її чола. – Температури нема.

– Так, усе добре. – Віка хотіла сказати «дякую вам», як зазвичай відповідала малознайомим людям, але вчасно стрималася. – Дякую. Я довго спала?

– Годинки зо дві, так. Але це нормально у твоєму стані. Відпочивай. Скоро кордон, сподіваюся, що ми перетнемо його швидко.

«Комфортний у спілкуванні, – подумала Віка. – Та все одно – чужий».

Давні друзі. Сергій і Роман

- Сергію Дмитровичу! Сергію Дмитровичу-у! - У гінекологію сходами підіймається невисокий худенький чоловік у зеленому халаті. - Ти мене чуєш?! Сергію!

- Ой, так-так! Задумався, вибач! Здоров, колего! Що нового? - Сергій відривається від екрана мобілки й ручкається з лікарем, що його доганяв.

- Та тут урологічні проблемки у твоєї пацієнтки. Ось, несу знімки й результати аналізів. Подивисься?! Коли ти там призначив операцію? - запитує уролог. - Е-е, Задоренко Леся Ігорівна.

- Ну, ти таке питаєш. У мене по три-чотири операції на день. Де ж я пам'ятаю. Зараз з'ясуємо, - швидко відповідає гінеколог. - А що там у неї, покажеш?

- Та сам дивись, ясна річ! Вирішувати тобі. Можна пролікувати, а тоді оперувати. Якщо це за показами можливо.

Сергій бере до рук негативи й підходить до світла у вікні.

- Ясно! А аналізи? - переглядає роздруківку, перевертає на зворотний бік. - І це все?

- Що, мало?! Оперуватимеш? - сміється уролог.

- Та йолки-палки! То все не смертельно. Вагітність зараз у пріоритеті. А фіброміоматоз із цим несумісний. Спочатку оперую я, а потім ти візьмешся за неї. Поки все гоїтиметься - і урологія поліпшиться. І, дасть Бог, завагітніє.

- Ну, тоді гуд! - Вони прощаються, і уролог збігає сходами вниз. - Увечері заскочиш?

- Ой, Ромку! Не питай зараз. Давай ближче шостої скоординуємо свої плани, - відповідає завідувач гінекології і швидко зникає на поверсі. - Будь здоров!

До його кабінету знову черга. Вимита до блиску підлога відбиває тіні всіх, хто тут стоїть зі своїм питанням. У кожній проблемі, які - вона сподівається - розв'яже цей славний спеціаліст. Стоять самі чи з подругою, яка його порадила. Тих, що з подругами, він одразу розрізняє. Жінки його люблять. Знають, що самотній. Знають, що класний фахівець, дуже забезпечений і такий бажаний для тої, яка хоче вдало вийти заміж.

Він усміхається, помітивши вдалині свою давню пацієнтку Олену. Вона також серед тих, хто сподівається на його особливу прихильність. Шкода, що ніхто з них так досі й не зрозумів, що він таки одружений. Лише не з жінкою, а з роботою. Він це розуміє, жінки - ні.

- Ой, і хто тут такий святковий?! - вітає Олену з іронією та цілує в щічку.

- Привіт, любий мій лікарю! - Вона по-особливому тулиться. - Я завжди так одягнена. Чи ти забув?!

Жінки в черзі - ані мур-мур: усі знають його вдачу. Ліпше не сперечатися за місце, хоч та блонда й попливла зі ще однією до його кабінету перед усіма. Натомість:

- Хто перший у черзі, пані та панянки? - несподівано запитую. - Проходьте до кабінету!

Кобіти задоволено переглядаються, і одна з них таки прошмигує крізь прочинені двері.

- Давно тебе не бачив, Ленусику! Щось сталося чи ти просто подругу привела? Зачекаєте?! Бачиш, скільки люду!

- Та я б тільки мазочки поздавала. А от у Христі проблемки, куди вже тільки не зверталася, - закидає поглядом панянка. - А я казала, що маю суперлікаря. То аж півтора року знадобилося, аби таки прийшла сама до тебе.

- Добре-добре! Згідно з чергою, гаразд?! Без образ! Усі кобіти для мене рідні.

- Ага, знаю! Зачекаю. Що вже тут поробиш?!

І він їх приймає у свій час. Добре, що черга рухається швидко.

- Ну, що ж... Лено, ти в оглядову, а ви, пані, покажіть-но мені свої аналізи, діагнози, УЗД - що у вас там є?

Майбутня пацієнтка сумно всміхається і витягає з сумочки файл з паперами. Він перебігає їх очима, зупиняється на діагнозі. Примружується, потирає руки, окидає поглядом молоду, стильно одягнену жінку й каже:

- Ну, з цим ми собі раду дамо.

- От, бачиш?! - одразу вигукує подруга. - Я тобі давно казала йти до Сергія Дмитровича! А ти...

- А що я? Мені також обіцяли, що все буде добре. Чи я мала бігати по всіх?!

- Ну, я також на себе місію Господа не беру, але у вас усе можна змінити. До мене більшість приходить зі схожим діагнозом. І та, яка слухняно виконує все, що їй кажу, досягає результату, - попереджає. - Але для початку мушу вас оглянути.

- Так, звичайно, - погоджується пацієнтка.

До вечора голова в нього йде обертом від тих пацієток, оглядів, діагнозів... А треба ще раз обійти стаціонарних хворих і розібрати завал із замовленням, що прийшло вранці: спіралі, ковпачки та інший гінекологічний крам. А ще мав намір заповнити анкету на конференцію в Брюсселі. Очевидно, раніше десятої вечора з лікарні не вийде. Як іноді його гнітить уся ця рутинна! Але він тільки в ній бачить сенс свого життя. Тільки це заняття приносить йому шалене задоволення. Він чується на сьомому небі, коли бачить, як жінки розквітають після його лікування, як вони вагітніють після довгих невдалих років і маніпуляцій у недбалих фахівців, як вони одужують після операцій і продовжують повноцінно жити та кохати, бути коханими. Їхня радість і щастя живлять його енергією та дають сатисфакцію роботі.

– Сергію Дмитровичу! – Ганнуса в білому сестринському очіпку заглядає в прочинені двері. – Ви додому йдете? Чи, може, вам щось приготувати: кави, чаю?

– Чаю, Ганю! Принеси мені міцного й гарячого чорного чаю з цукром. Я тут сьогодні ще довго сидітиму, – моргає їй.

– О! То я вам ще пампушок принесу. Лишилися з обіду, дівки хтіли додому забрати.

– Ні-ні, не треба! Нехай дівчата смакують.

– Зара-зара, обійдуться! Дупи повід'їдали отакенні, – регоче головна медсестра і зникає, зачиняючи двері за собою.

– А то якраз дуже потрібне місце для жінки, – сміється про себе лікар. – Трипільські баби які?!

У двері стукають. Сергій втомлено заочує очі й відкидається на спинку високого світло-коричневого шкіряного офісного крісла. У нього весь кабінет кольору какао: стіл, диванчик, шафа й полиці. Лише вікно та стіни – білосніжні. Усе нове, вилискує, наче з посудомийки, і приємно бавить око. Уже майже десять років відтоді, як він очолив відділення. Насамперед зробив сучасний ремонт в операційній, кількох палатах і своєму кабінеті. А потім уже поволі, потроху, в міру надходження грошей і пацієток, доробляв решту. Мріяв про грантові кошти, та, на жаль, зовсім не мав часу ще й на ту писанину. Усе сподівався, що якийсь недолугий інтерн трапиться, який сяде та й візьметься за цю паперову роботу. Однак приходили тільки вельми зацікавлені своєю роботою особи. І Сергій чекав.

– Заходьте!

– Ну, ти як? Сам? – На порозі з'являється уролог.

– Ой, Ромку! Я забув тобі зателефонувати. Тут стільки роботи...

– То ти не йдеш? Пропустиш нині басейн?

– Я ходив уранці, друже. – Він потискає колезі руку й вивалює на стіл усе, що є в пакунку з великими червоними літерами НП. – Давай уже завтра, бач, скільки мені ще треба всього порозгрібати?!

- Ого! Бізнес - і нічого особистого, - підсміюється уролог. - І чого я в гінекологію не подався?!

- У кожного свої вподобання, - підколє Сергій.

- Ну-ну, колего!

- Гаразд! Я жартую. Наступного тижня починаємо заміну вікон в ординаторській та сестринській. Подивимося, якщо будуть ті віконні профілі добрі, то дам тобі відмашку.

- Ой, як мене бісить ця господарська діяльність.

- А бездіяльність ще гірше. Що ж робити, як така в нас система: про все дбає завідувач, - сміється Сергій.

Розмову перериває дзвінок його айфона.

- Ти когось чекаєш, друже? - зводить брову уролог.

- Ні, лише робота. - Він натискає відбій на екрані з написом «Олена Красноступ». - Повно незавершених справ.

Роман крокує до виходу й уже у дверях:

- Ця робота - не твоя сім'я, старий! Вона тебе не пригорне, не поговорить, не дасть родинної втіхи.

- Не треба! Усе буде добре, не переживай.

- Час іде. Потім западеш на якусь молоду вертихвістку, і вона тобі роги наставлятиме на старості. Му-ууу!

- Та йди ти! Спиляю і прикрашу стіну у вітальні, - підхоплює жарт Сергій - він ще не хоче розповідати нікому про Вікторію, щоб не схарапудити це диво. - Давай! До завтра!

Двері зачиняються, і лікар сідає в крісло пити свій чай, що поміж розмовою з Ромком йому непомітно занесла Ганнуся. Вона вміє бути тінню, коли це потрібно. Навчилася вгадувати його настрій, бажання, відбивати від надто надокучливих пацієнток, викликаючи на вдаваний огляд чи до головного. Чоловік її дуже цінує. Вона для нього значно більше, ніж просто працівник. Часто терпляче зносить його чудернацькі випадки, хоча з нею він собі ніколи не дозволяє жодної брутальності, зневажливої іронії. Вона йому майже заступила маму, родину, турботу дружини. Хороша жінка та Ганнуся.

- Е-ех! Шкода, що ви заміжня, Ганно Павлівно!

- А то б що? - Вона тихенько увійшла. - Я вам пампухи обіцяла принести.

- У-ух! Пампухи, - сміється він. - Та одружився б із вами, навіть якби ви того й не хотіли.

– Ой, людоньки, ха-ха! А двадцять літ різниці поміж нами вас не бентежить, женишок ви мій дорогенький?! – стихено регоче головна медсестра.

– Аж ніяк! Я люблю мадамів з досвідом, мудрих. Тому ніяк і не оберу. Нема нікого, окрім вас, Павлівно! – і раптом мимохіть згадує: – Ох, я ж вам премію ще не дав!

Медсестра затримується біля зачинених дверей. Він підходить до шафи, відчиняє свій сейф, витягає відтам грубий учнівський зошит на пружинках і, розгорнувши на закладці, щось шукає. Знайшовши із вигуком «О!», маленьким ключем зі своєї зв'язки відмикає невеличку коробочку. У ній стопками лежать купюри, як в обміннику: гривні, долари та євро. Сергій відраховує сто баксів і, склавши їх удвоє, наче хтось бачить цю сцену, передає Ганнусі.

Жінка всміхається, дякує і прощається. Він уміє підняти її настрій. Сергій Дмитрович проводить її поглядом і зачинається в кабінеті зсередини.

– Так-так, подивимося, – сам до себе говорить лікар і сідає за свої розрахунки.

Його зошит списаний великим розлогим почерком із чомусь скрюченими й понівеченими цифрами. У них важко розпізнати що є що: трійка схожа на п'ятірку, двійку не відрізниш від сімки й решта також плутається. Усе зрозуміле лише йому.

Ганнуса записана в колонці 18/03 – 24/03 під маленькою і великою літерами «МГ». Він закреслює двійку з двома нулями навпроти неї і сідає з калькулятором до розрахунків. Згодом у тій же колонці, що явно була недописана, з'являються й інші літери: великі «А», «О», «М»... Тільки йому одному відомо, що це означає. За якийсь час перелік завершується підведеною ризкою з цифрою 10, що зовсім не відповідає сумі з кількома нулями, але раптом навпроти неї він швидко виводить «ремонт» і загортає записи. Ховає калькулятор і зошит у сейф, звідки їх і витягав, та, вдоволено завалившись у крісло, вмикає запис якоїсь операції на своєму ноуті. Йому смакує запашний чай уприкуску з Ганнусиними пампушками під криваве відео й закадровий голосовий супровід. Звичне діло для хірурга.

У двері стукають і безпардонно смикають за клямку, наче точно знають, що тут ще хтось є. Сергій невдоволено підходить до дверей, але раптом передумує і вертається за стіл.

– Старий, відчини, то я! Забув тобі щось сказати, – глухим голосом говорить Ромко.

– Ти ще тут?! – усміхається, відчиняючи, Сергій.

– Чуеш, друже, тут така ситуація. Дівчинка одна, інтернатська. Ну, з притулку, що на Левандівці...

– Ну-ну, кажи вже. Що ти тягнеш?

– Ми колись уже їм допомагали, пам'ятаєш? Там вагітність була після згвалтування, – нагадує уролог.

- Та так. Як таке забудеш?!

- Ну! То тепер там сепсис, і діагноз не можуть встановити. Просять нас долучитися, щоб кілька фахівців було. Хірург оперуватиме, а ми щоб були поруч.

- Ох, благодійність - то не мій профіль, Ромку! Раз поміг - то не все ж! Є інші спеціалісти, лікарні, - крутить носом Сергій Дмитрович.

- Серий! Ти ж знаєш, що можуть зашити й відпустити так. А дитини шкода - серце слабке, аби потім знову там лазити й анестезію робити. Дівчинка здібна, добре вчиться, хоч і пропускає багато. Дуже просили директорка й одна моя давня колежанка.

- Ну, холера ясна! Ти вмієш умовити! Якщо лише колежанка - файна кобіта, - усміхається колега.

- Дуже файна! Але знайомити тебе з нею не буду. Усіх мені повідбивав. Тую не дам. Моя дівка!

Чути цокіт жіночих обцасів[7 - Підбори (діал.)], з-за рогу з'являється постать Олени, давньої знайомої, вранішньої пацієнтки.

- Добре. Скажеш, коли там що. Я підключуся, виручу, - поспіхом проговорює Сергій і прощається з Романом.

Останній підморгує колезі й окидає поглядом молоду ефектну жінку. Вона йде, похитуючи округлими стегнами, наче маятник. Її фігура в обтислому червоному комбінезоні схожа на замальований знак нескінченності з китицею із високого хвоста на голові й крапками-туфлями внизу. Наче зійшла з подіуму. І де він тільки таких бере?!

- Аналізи вже готові, дорогий Сергію Дмитровичу? - Вона дивиться на нього інтригуюче й звабливо. - Не могла дочекатися завтра! Хвилююся.

- Авжеж, заходь, Ленусику! - каже на порозі.

- Котусику, привіт! Як почуваєшся? Вітамінки випила? Прогестерон? - телефонує Вікторії, швидко цікавлячись, що там у неї відбувається. - Ні, сьогодні буду скоро. Не хвилюйся. Зателефоную!

Тоді зачиняє двері кабінету за пацієнткою і прокручує ключ у замку.

Старі світлини

Віка лише тиждень як у Сергія, а вже взялася наводити порядки: витерла товстий шар пилуки зі старої поживклої картонної коробки з-під взуття і з цікавістю зазирнула всередину. Там лежало два дбайливо складених фотоальбоми й пачка різнокаліберних фото. Вони покоїлися окремо, перев'язані крутим паперовим шнурком, на фланелевому клаптику бежевої тканини.

Вона одразу відклала вбік ганчірку, зняла господарські рукавички. Фактично, Вікторія вже закінчила легке прибирання в помешканні, залишилося тільки полити квіти. Але то могло зачекати. Тому вона перенесла коробку на низенький столик у спальній зоні, зручно вмостилася на ворсистому килимі. Розгорнула більший альбом, швидко, віялом, перегорнула сторінки й зрозуміла, що тримає в руках родинні фото Сергія, його мами, тата, дідусів і бабусь. Статичні світлини, які колись можна було зробити лише у фотосалоні, здебільшого чорно-білі. Проте кілька кольорових знімків усе ж знайшлося, зроблених, напевне, непрофесійним фотоапаратом, бо мали не надто добру якість і фокусування. Усі були різного розміру, але, дбайливо приклеєні спеціальними кутничками до сірих картонних сторінок, що не справляло враження неохайності, приваблювали зір нестандартним розташуванням. Очевидно, альбом створювала й підписувала знімки Сергієва мати, бо ж у якого чоловіка є такий заокруглений і плавний почерк із рівними й однаковими великими літерами?! Та й де там чоловікам до фотоальбомів! Хіба лише якомусь останньому з романтиків.

Першу сторінку прикрашала світлина, де батьки вдвох сиділи обійнявшись, дуже стримано, навіть цнотливо, зовсім у стилі стандартних совєцьких фото: чоловічі руки покривають руки жінки, що лежать у неї на коліні. І поруч така сама знімка, але вже із Сергієм. Там він, ще зовсім маленький, років трьох-чотирьох, сидів у тата на руках, а поруч схилилася мама. Обое вже в доволі зрілому віці, певно, десь за сорок. А може, Віка помилялася, можливо, її вводила в оману стара, порепана від часу чорно-біла світлина. Сергієва мама – дуже красива жінка, з прямим упевненим поглядом, з пишною кучерявою короткою зачіскою, а батько – зовсім голомозий, що вразило Віку, адже сам Сергій пишався густезною шевелюрою без жодних ознак облісіння. Певно, йому передався мамин ген.

Ніколи не розпитувала його про батьків, родину. Сама не знала чому. Не тому, що було байдуже, але якось не приходилося до слова, не випадало, тож зараз із потроєною цікавістю уважно розглядала світлини.

Вони раніше жили в будинку. Про це Вікторія знала із його слів також. Кілька кольорових фото було зроблено знадвору, навпроти невеличкої селянської хати на два вікна й парадних дверей посередині. Ними, очевидно, ніхто не користувався, бо для цього потрібно було б відчиняти хвіртку з подвір'я, що вела у квітник. Там росли мальви, чорнобривці та ромашки. Було видно підрізаних два куці бурячкових півоній (старого французького сорту – про себе зауважила Віка), осібно стирчали домашні синенькі черевички. Уздовж сітки стелилися руді нагідки. Одне слово, невибагливий сільський набір квітів, утім дуже милий і близький спогадам самої Вікторії. Їй аж запахло дитинством і Жовквою. «Цікаво, що то за місцевість?» – подумала Віка, однак, проглянувши всі підписи під світлинами, не знайшла про це жодної помітки.

Перед хатою росла висока й розлога груша, рясно вкрита невеличкими зав'язями майбутніх плодів. Подвір'я застеляла густа трава. Згорблений дідусь із бабусею в жовтій хустині сиділи поруч на призьбі, до них притулювся їхній син, Сергіїв батько. А його мама, мабуть, їх і знимкувала. Погода стояла сонячна, тож фото вийшло занадто світлим, аби розгледіти дрібніші деталі.

Наступна фотокартка була портретною. На ній мати Сергія тримала його за ручку, а він, у підколінниках і смугастих шортиках, у такому ж картузику, стояв на недолугій порожній полиці для книжок. Тлом слугувала вицвіла брудно-блакитна тканина, що звисала зі стелі. Віка також мала в колекції схожу родинну знімку, щоправда, у часи її дитинства вже не підставляли тих полицок – для того в студіях існували спеціальні стільці. Маленький Сергій, з рожевими пухкенькими щічками й спантеличеним поглядом, з білими кучерями, викликав у Віки замилювання й усмішку. Мати ж мала на диво серйозний і зосереджений вигляд, наче це була не родинна зйомка, а фото на паспорт. Строгий одяг – білий верх, чорний низ. Лаковані чорні туфлі із квадратно-округлим носком і широким каблукком. І жодних аксесуарів, навіть разка намиста. Лише тоненький ремінець із годинником на правій руці. О! Таки так, удався в матір, яка, судячи з усього, також була шульгою.

У самої Віки таких фоточок – дві шафи й ціла торба. Кращі також повставляла у фотоальбоми. А більшість пилюжилася на стриху[8 – Горище (діал.)] в Жовкві. Якось улітку із сестрою шукали там нижню частину від старого бабусиноного креденса[9 – Буфет для посуду (діал.)], куди Улянка задумала скласти насіння та цибулини тюльпанів, і випадково натрапили на коробку з їхніми дитячими знітками. Село, Свиня-ріка довкруг замку й дітлахи в ній. Нікого не лякало те, що в річку виливають помий з усіх розташованих уздовж хат. Та злив у ті часи був суто органічний, і те не залишало масних кольорових плям на поверхні води: мальки плавали й жабки плодилися у тому потічку все одно. Тоненькі кладочки через нього не завжди могли вмістити одночасно двох малюків, які так і пхалися один поперед одного, аби першим перетнути воду. Тож коли хтось необачно плюхався донизу, то найчастіше видряпувався на крутий берег з однією, а то й двома п'явками на ногах. Ох, і крику тоді було та вереску! Але однаково й далі тіснилися на кладочці. Такий собі екстрим. І оті фото, де вони рядком сидять на кладочці, а внизу тече річечка, по краях укрита незабудками та калюжницями, приємно розігріли спогади в душі й розлилися сонцем у серці. Улянка мала такі ж фото зі своїми однолітками та старшими за Віку подругами. Але й з Вікторією удвох вони також є – у сплетених вінках на головах із зібраних у ріці квітів, наче дві дівчинки-весни: рожевошокові й блакитноокові, русоволосі, з косами в кулак. А далі, перебираючи фото, знайшли себе кількома місячними голясиками на овчинах, сфотканих у студійних умовах. Тут-таки були і мама, і тато поруч. А ось уже й Улянка – велика серйозна дівчинка, і тато з мамою – прості сільські батьки з голомозою Вікуською на руках. На жаль, не було ані дідусів, ані бабусь на знімках. Їхні фото лежали окремо. Зате купа світлин із вуйками й тітками, дальніми родичами та знайомими.

А тут – лише два тоненькі альбоми й одна родинна знімка. «Певно, інші тримає деінде», – подумала Вікторія й акуратно поскладала все так, як і було. Та раптом один із альбомів вислизнув із руки і, поки другою шарилася по підлозі за кришкою, упав і розкрився. Деякі знімки повипадали. Віка акуратно їх позбирала, поскладала і вже запихала всередину, як раптом

помітила клаптик паперу, що визирнув з-під великого портрета малого Сергія. Віка легенько його потягла двома пальцями. Він не піддався, тоді жінка трохи вигнула фото, наче місток через потічок, і отримала пожовклий від часу аркуш паперу із зошита в косу лінійку, складеного вчетверо. Вона тут-таки його розгорнула й прочитала: «Дорогий Сергію, синочку! Не знаю, чи коли-небудь у житті я наважуся розповісти тобі правду, тому пишу...» Віку аж пересмикнуло, вона склала аркуш і навіть хотіла його втиснути назад, але природна цікавість і аргумент, що вони із Сергієм тепер разом чекають дитину, узяли гору, і жінка продовжила читати...

«Не знаю, чи коли-небудь наважуся тобі про це розповісти, сину. Ми живемо в країні заборон і мовчання. Тут усе не таке, яким здається. Однак, на мій погляд, знати правду краще, аніж усе життя провести у вигаданому світі. Батько точно буде проти, але ти дізнаєшся про це нескоро, коли вже будеш дорослим і – я впевнена – мудрим. Коли зможеш усе зрозуміти...»

У Вікторії засіпалося серце й спітніли долоні. Вона знову склала аркушик паперу, наче злодійка, яку перехопив погляд стороннього під час крадіжки. Віка занурювалася в чужу таємницю. І права на це не мала. А чи мала?! Вона сумнівалася, і все ж:

«У нас із твоїм татом дуже довго не було дітей. Ми вже й не сподівалися. Думали, що так і доживемо свого віку. Усе ж перевалило вже за четвертий десяток! Тому, коли ти з'явився в нашому житті...»

Вікторія приголомшено дочитала листа матері до Сергія і повернула його на місце, акуратно вставивши і склавши все, як і було. Тепер її турбувало інше. Чому Сергій приховував від неї це? Чому ніколи не зачепив цієї теми? Але раптом подумала: а Сергій знав про все те, що дізналася вона? Навряд чи тримав би під фотокарткою маминого листа. Певно, десь би перекинув. Чи історія родини, яка їй спочатку не цікавила, а тепер несподівано відкрилася, була відома йому? Звісно, відома! Які тут запитання. Недаремно ж він той альбом заховав подалі від очей. Хоча, з іншого боку, що тут такого?! Нічого особливого. На ті давні совєцькі часи – то так. А зараз – буденна річ. Вважається правильним одразу розповідати дітям усю правду, щоб розуміти відповідальність і неординарність ситуації в родині. Однак Віка вирішила поступово про все дізнатися саме від нього. Нехай сам розкаже свою історію. Лише натякне, що їй цікаво все про його родину.

Заховала коробки та продовжила прибирання з уже зовсім іншим настроєм. Вирішила ще раз перескласти свої речі. Вони займали місце лише на двох полицях і кількох вішаках у шафі. Подумала, що на перший час на новому місці їй цього старчить. Перевозити одразу весь свій гардероб у чуже помешкання здавалося їй грубим і нахабним втручанням у його приватний простір. Намагалася бути делікатною і ненав'язливою. І так переживала за свого кошака, який, наче пан, походжав по квартирі – от кому-кому, а йому було затишно й комфортно будь-де. Віка часто возила його за собою у спеціальній переносці, і він, здається, був навіть радий таким вилазкам: чи то їхала до сестри, чи то вони на кілька днів вибиралися в Карпати. Зараз кіт лежав на підвіконні під веселими сонячними промінчиками, що стридали по його шерсті, наче грали на піаніно, і голосно муркотів. Насправді, його варто було назвати класичним іменем Мурчик – так голосно й скрипуче він видавав своє задоволення ситим і щасливим життям. Але шерсть кольору вечірнього вогню і сонця на світанку (усе залежало від освітлення)

не залишала місця для фантазії з кличками, тож своє ім'я Рудик приніс із собою.

Вікторія почухала йому між пучечками задньої лапки. Він нявкнув, розчепірів їх, потягнувся і м'яко перевернувся на інший бік. Орхідея поруч здригнулася від помаху його хвоста. Віка одразу її схопила й перенесла на кухню, де сонце не так нещадно облизувало квіти та листя. Великі білі квітки, наче камелії, нагрілися і навіть трохи прив'янули, а товсті болотно-пляшкового кольору листки-лопати натомилися так, що обм'якли й де-не-де змінили колір. Вікторія миттю влаштувала квітці реанімацію: поставила в каструлю з літньою водою, обережно збризнула потужним кухонним душем саму квітку, протерла листочки мокрою ганчіркою та відставила в найглибший кут кухонної поверхні, куди сонечко не діставало своїми промінцями.

Пізно ввечері повернувся Сергій. Віка до того часу вже встигла скрізь поприбирати й навіть приготувати вечерю. Останнім його приємно здивувала. За три хвилини, поки чоловік роздягався і мив руки, вона накрила на стіл, запалила свічки й сіла на краєчок високих барних стільців, що стояли вздовж кухонної поверхні.

Він вийшов із душу, побачив картину на столі. Кинув погляд на звабливу жінку, одна ніжка якої, кокетливо закинута на іншу, привідкривала верхню частину опуклого стегна. Усміхнувся тому, що визирало з-під шовкового халатика кольору стиглої черешні, і голосно видихнув.

– Ти зголоднів, мабуть? – запитала вона.

Сергій підійшов ближче, знов обвів очима смачну картину перед ним і зі словами «я просто дико голодний» впився поцілунком у її пухкі вуста. Вона зітхнула й притулилася у відповідь. І їжа одразу втратила свою актуальність – першість отримало кохання.

– Тобі смакує біле вино до риби?! – здивовано запитав Сергій, сідаючи до столу за пів години палких пестоців.

– Так, зрозуміло, що біле, – незворушно відповіла Віка і з жалем додала: – Ай, як прикро, усе вже зовсім охолело.

– Нічого. Я завжди так ім, – відказав чоловік. – Дуже смачно. Холодна смажена риба з білим вином та овочами тепер моя улюблена страва. Хоча я віддаю перевагу червоним винам – звісно, до м'яса.

– Дякую. – Віка всміхнулась і поцілувала його.

– Усе хочу тебе запитати й забуваю: ти тут добре облаштувалася?

– Ну, якось влізла. Я взяла з дому лише найнеобхідніше.

– Чому? Хіба не плануєш затриматися тут назавжди? – іронічно підколов Сергій.

– Планую. Але ж моя квартира не так і далеко. Тому основне, що я із собою принесла, – це Рудий.

– О, його складно не помітити. Він мене гіпнотизує відтоді, як ми сіли до столу, – зауважив Сергій, вказуючи поглядом на кошака, що вмовився на підлозі навпроти. – І як це він не злопав усе тут, поки ми з тобою..

– Я його зачинила в комірці.

– Жорстоко, – чоловік усміхнувся, – але продумано.

– Ну, так мені є в кого вчитися.

– І в кого це? – Сергій здивувався.

– В одного лікаря.

– У мене? Я завбачливий?! Ну, добре. Хай так буде. А що ж ти із собою, окрім кота і квітів, принесла? Куди поділа речі? Я зауважив у шафі лише дві полиці й кілька вішаків. Де решта? Сидиш на валізах чи як?!

– Чи як! Скільки запитань одразу. Мені вистачить, зі зміною сезону принесу інші. Я сьогодні трохи протерла в шафі пилку, особливо на верхніх полицях.

– Ой, прибиранням тут раз на два тижні займається Стася. Цього робити не треба!

– Ти тримаєш прибиральницю, любий?! – чомусь це викликало у Віки неймовірне здивування.

– Не тримаю, а періодично запрошую помічницю, яка ще й за холодильником стежить.

– Я розумію, у тебе нема на це часу. Але я б не терпіла, коли б хтось рився в моїх речах. Мені помічниці не треба.

Він промовчав. Усміхнувся і долив ще вина в келихи.

– Я тут випадково, коли витирала пилку на шафі, скинула коробку із сімейним альбомом. Ти ж не сердишся?!

– А ти її розбила чи як? – серйозно запитав чоловік.

– Як це «розбила»? Вона ж не з порцеляни! Усе з нею добре. Просто подивилася фоточки.

– Смільна яка! – Сергій скинув удавану серйозність. – Мені приємно, що ти побачила, яким золотком я був у дитинстві.

– Так! Справді гарний кучерявий малюк. Певно, років трьох-чотирьох. А молодших, «новонароджених» знімок не знайшла.

– Ні?! Дивно. Десь були, – байдуже відповів він. – Треба пошукати.

– У коробці нема. А де ще вони можуть бути?

- Подивимось якомсь, а що вони тобі такі цікаві?

- Цікаві. Мені все, пов'язане з тобою, цікаво. Твої батьки - ти казав - мали тільки тебе.

- Так, тільки мене, на жаль. У дуже пізньому віці, на той час мамі було сорок п'ять, а татові - п'ятдесят. Вельми поважний вік для батьківства. Це тепер усе можливо, а тоді...

- А ким вони були?

- Мама працювала стоматологом у сільській амбулаторії з тими страшними бурильними установками. Я пам'ятаю, як іще мені ними робила-буравила зубки під пломби. Смикалися і стілець, і сама машина. Різко пахло миш'яком і хлоркою, якою постійно мили там підлогу. Я аж трусився, коли мама повідомляла, що треба щось робити із зубами.

- Плакав?! - сміялася Віка.

- Ні! Сміявся. Крізь сльози. Мене б сусідські діти затюкали. Навпаки, хизувався вирваними зубами й пломбами на інших. Хоча в душі так боявся, що на початках аж колінки мені трусилися.

- Мама була не дуже вправним лікарем?

- Ти жартуєш?! То, котусику, машинки зубодробильні тоді були.

- А тато ким працював?

- Тато був звичайним сільським учителем біології і праці. До кінця свого життя так і трудився у восьмиріччі. Його не стало першим, а за ним і мами.

- Мені дуже шкода. Співчуваю.

- То вже давно було, та й вони в поважному віці.

- Може, якомсь з'їздимо до них на могили?

- Обов'язково.

- На Великдень?

- Чому на Великдень?

- Така в нас традиція - прибирати перед Великоднем на цвинтарях.

- А... Серйозно?! Я не знав. То повний провал! - підморгнув.

- Не люблю тупої іронії. Усе ти знав!

- Ну, гаразд. Тоді домовилися. - Він нахилився до Віки, обійняв її палко й чмокнув. - Дякую за вечерю, ти ще й господиня крутецька! А зараз я трохи попрацюю, добре?

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию (https://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=65262092&lfrom=362673004) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.

notes

Сноски

1

Капюшон (пол.). – Тут і далі прим. авт.

2

Пляцки – коржі (пол.); тут у переносному значенні – коров'ячі екскременти.

3

Бахрома, торочки (діал.).

4

Хлопець, тип (пол.).

5

Автівка (пол.).

6

Коробочка (пол.).

7

Підбори (діал.).

8

Горище (діал.).

9

Буфет для посуду (діал.).